

Бойко. Господарке, едно нѣщо падна отъ Васъ.
(Тръгва къмъ нея).

Башата. Свалихте го, когато отивахте за Шаро.

Госпожата. Махай се отъ тука, просяко, нищо не е паднало.

Бойко (посочвайки ѝ пръстена). Ето го.

Госпожата (изненадано). Моя скъпъ, брилянтенъ пръстенъ!...

Башата (като приближава). Свалихте го, и можеше да се затъпче въ калъта!

Госпожата. Кой го намѣри?

Бойко. Видѣхъ като падна, и татко ме прати да го взема — да не се затъпче. Искахме да ти го дадемъ, когато се върнешъ съ кучето.

Госпожата (придръпва кучето и си взима пръстена. Благо). А ти знаешъ ли, момченце, колко струва тоя пръстенъ?

Башата. Колкото цѣлото наше село.

Госпожата. Знаешъ, и не го прибра?

Башата. Не, чуждото си е чуждо. Ние сме тръгнали да диримъ работа за детето, а не да крадемъ и да прибираме хорското ѝмане... Нашето си стига за насъ...

Госпожата. Къде?

Бойко. Въ града...

Госпожата. Не. За честни хора всѣкжде има работа. Вие ще останете тука. А това момченце — какъ му е името?

Башата. Бойко.

Госпожата. Азъ ще си го изгледамъ като свое. Искашъ ли, милото ми? А, Бойко? (Глади го по главата).

Бойко. Ами кучето?

Госпожата. За добри хора то нѣма зъби. Да вървимъ! (Бойко и баща му тръгватъ следъ нея).

Завеса.